

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Bảy ngày 09/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 849

“KÍNH QUỶ THẦN MÀ KHÔNG GÂN”

“*Kính quý thần mà không gân*” có nghĩa là chúng ta kính trọng quý thần nhưng không gân gù họ, không thân cận họ, không làm theo họ. Quý thần cũng là chúng sinh ở trong lục đạo, có những quý thần làm lợi ích cho chúng sanh và có những quý thần làm hại chúng sinh. Quý thần cũng là chúng sinh trong lục đạo nên khi giúp người thì họ cũng có động cơ riêng. Chỉ có Phật Bồ Tát là giúp người không có động cơ riêng. Quý Thần cũng là chúng sinh trong lục đạo nhưng vì có phước nên họ sinh vào cõi đó, nhưng họ vẫn còn “*tham sân si mạn*”, “*tự tư tự lợi*”, vẫn còn “*danh vọng lợi dưỡng*”, vẫn còn “*năm đục sáu trần*”. Cho nên chúng ta thân cận nhờ vả quý thần thì họ giúp chúng ta nhưng họ sẽ đòi lại. Có rất rất nhiều người không hiểu cho nên đã mê lầm.

Hòa Thượng nói: “*Kính quý thần nhưng không gân quý thần! Những lời quý thần nói đôi khi chuẩn xác nhưng mọi người cần phải hiểu rằng sự chuẩn xác đó không hoàn toàn chuẩn xác. Thí dụ quý thần tuyên đoán cho chúng ta biết tương lai gân, quý thần chưa có định lực sâu thì có thể đoán trước được 3 ngày, 3 tuần, quý thần có định lực sâu hơn thì có thể đoán trước được 3 năm nhưng không thể sâu hơn. Lời của quý thần thậm chí là lời nói xằng bậy*”.

Có nhiều người nghe lời phán của quý thần thì làm theo một cách triệt để, vậy thì họ bị lừa rồi. Có một đạo tràng tu tập hàng ngày niệm Phật, lạy Phật. Một hôm, có một người bị dựa thân rồi tự xưng là “*Đức Ông*”. “*Đức Ông*” nói hết những tâm cảnh, những hoàn cảnh sống hiện tại của mọi người trong đạo tràng khiến cho họ rất tin. Đây cũng là điều sơ hở của những người tu hành, khi chưa hiểu sâu thì chỉ cần một vài lời phán đoán của quý thần cũng khiến họ mau mau tin theo. Từ khi xuất hiện, vị tự xưng là “*Đức Ông*” ngày ngày dẫn đạo tràng đi làm từ thiện, không niệm Phật nữa. Họ chỉ thích bàn đến việc làm từ thiện nhưng không thích bàn đến việc tu hành. Trong đạo tràng có một người cảm thấy bất thường nên đã gọi điện cho tôi nói: “*Thưa Thầy, con thấy kỳ lạ quá! Đức Ông không thích tu mà chỉ thích đi làm từ thiện!*”. Tôi nói: “*Các vị bị gạt, bị xô mũi dẫn đi xênh xệch rồi!*”. Chị ấy nghe vậy thì giật mình. Quý thần họ không tu Giới – Định – Huệ nên họ né tránh việc tu, chỉ thích dẫn mọi người đi ra ngoài. Tôi nói: “*Các vị bị ma xô mũi rồi! Bây giờ mọi người hãy mau quay về tinh tấn tu tập! Làm từ thiện thì tùy duyên chứ không phải cưỡng cầu, phan duyên như vậy!*”. Tôi vẫn làm từ thiện nhưng tôi không đi đâu cả. Khắp nơi

đều có người hỗ trợ, cần làm từ thiện ở tỉnh Vĩnh Long thì tôi nhờ người ở tỉnh Vĩnh Long, cần làm từ thiện ở các tỉnh Cần Thơ, Đà Nẵng, Hà Nội thì tôi nhờ những người ở đó hỗ trợ. Làm việc tốt là khởi tâm từ bi để an ủi, khuyến khích mọi người chứ không cần phải có mặt ta để chụp ảnh đưa lên Zalo, Facebook.

Hòa Thượng nói: ***“Quý thân khi dựa lên đều tự xưng ở cấp cao, có quý thân hiện lên còn to gan đến mức tự xưng là Phật, là Bồ Tát. Đây là những con ma to gan rồi, con ma nhỏ không dám. Bạn thử nghĩ xem: Trong lịch sử nhà Phật chúng ta có vị Phật nào ra đời mà tự xưng là Phật không? Không! Có vị Bồ Tát nào thị hiện ở thế gian mà tự xưng là Bồ Tát không? Không! Vừa bị bộc lộ thân phận, vừa bị người ta biết thân phận là Phật Bồ Tát thì các Ngài thiên tịnh luôn!”***

Hòa Thượng đã nhiều lần nhắc đến câu chuyện về Ngài Thiện Đạo Đại Sư và Ngài Vĩnh Minh Diên Thọ. Ngài Vĩnh Minh Diên Thọ là Quốc sư. Một hôm nhà vua nói với Quốc sư là muốn cúng dường thiên vạn Tăng, cúng dường cho 1000 vị Tăng. Triều đình đã tổ chức lễ trai Tăng rất long trọng. Hôm đó, rất nhiều các vị Tăng và Hòa Thượng đến tham dự. Trong nhà Phật không có huy hiệu để thể hiện các cấp bậc nhưng các vị Tăng đều âm thầm biết và nhường ghế cho vị cao tu hơn. Khi tất cả mọi người đều đã ngồi vào ghế nung ghế chủ tọa chưa có người ngồi, ngay đến Quốc sư cũng chỉ ngồi ở ghế kế bên thì có một vị Tăng ăn mặc rất lếch thếch đi đến rồi ngồi ở vị trí đó. Nhà Vua nhìn Quốc sư Vĩnh Minh thì thấy Quốc sư không phản ứng gì hết. Sau khi thiên vạn Tăng ra về, Đức Vua hỏi Quốc sư: *“Hôm nay ta cúng dường có Thánh Tăng đến không?”*. Ngài Vĩnh Minh tần ngần một lúc thì trả lời: *“Thưa Ngài, hôm nay có cổ Phật đến ạ!”*. Nhà Vua vui mừng liền hỏi: *“Vị cổ Phật đó là ai vậy?”*. Ngài Vĩnh Minh trả lời: *“Chính vị Hòa Thượng ngồi ở ghế chủ tọa”*. Nhà Vua ra lệnh cho các quần thần đi tìm ngay vị Hòa Thượng đó để thân cận, mời vào cung. Khi tìm được vị Hòa Thượng trong hang núi, các quan cận thần quỳ lạy cung kính nói rằng: *“Nhà Vua muốn mời Ngài vào cung để cúng dường”*. Vị Hòa Thượng đó liền nói: *“Di Đà nhiều thị”* rồi thiên tịnh. Nhà vua nghe vậy thì vui mừng nhưng cũng bàng hoàng vì chưa gặp được vị Hòa Thượng đó. Nhà vua hỏi quần thần: *“Trước khi thiên tịnh thì vị Hòa Thượng đó có nói gì không?”*. Quần thần nói: *“Ngài đó chỉ nói một câu là: “Di Đà nhiều thị”*. Nhà vua liền chợt tỉnh: *“Tại sao Ngài Vĩnh Minh biết đây là cổ Phật! Chỉ có Phật mới biết Phật!”*. Nhà Vua mau mau xa giá để đến gặp Ngài Vĩnh Minh. Trên đường đi thì quân lính cấp báo cho Vua biết Ngài Vĩnh Minh cũng vừa thiên tịnh rồi.

Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát cũng thị hiện. Đại Thế Chí Bồ Tát cũng thị hiện là ngài Ân Quang Đại Sư nhưng khi vừa bị bộc lộ thân phận thì các Ngài liền thiên tịnh. Điều này nói rõ một điều rằng: **Phật pháp dùng thân giáo để giáo hóa chúng sanh, dùng cả một đời tu hành đúng như pháp để giáo hóa chúng sanh chứ không dùng sự huyền bí, không dùng sự huyền lộ để độ chúng sanh.**

Có một người nằm chiêm bao thấy có vị hiện lên nói rằng Đại Thế Chí Bồ Tát đang thị hiện ở thế gian tại ngôi chùa đó với thân phận là Ngài Ấn Quang. Trước đó, người này không biết có ngôi chùa như vậy và cũng không biết có Tổ Sư Ấn Quang. Khi cô ấy đến ngôi chùa đó và nói rằng: “*Ngài Ấn Quang là Bồ Tát Đại Thế Chí thị hiện*”. Lúc đó ngài Ấn Quang đã mắng rất mạnh mẽ: “*Không được yêu mê hoặc chúng! Những lời này là lời mê hoặc chúng sanh*”. Đến khi Ngài thiền tịnh rồi, mọi người tổng kết lại thì mới nhận ra thân phận của Ngài.

Tôi kể một vài câu chuyện để mọi người thấy xưa nay các Tổ Sư Đại Đức, các vị Bồ Tát không bao giờ bộc lộ thân phận, một khi thân phận đã bị lộ rồi thì các Ngài mau mau thiền tịnh. Gần đây có vị tự xưng là Bồ Tát thị hiện ở thế gian khiến mọi người cứ đi theo để quỳ lạy. Đây là điều hoàn toàn trái với lịch sử nhà Phật. Thế giới Ta Bà là cõi “*phàm Thánh đồng cư*”, có phàm phu nhưng cũng có thánh nhân. Các Ngài dùng tâm từ bi hòa mình với chúng sinh “*hòa hoan hồng trần*”, hòa cùng với sự lao khổ của chúng sanh để giúp chúng sanh cho nên Phật Bồ Tát cũng ở trong thế giới Ta bà.

Hòa Thượng nói câu này khiến tôi rất cảm động: “***Bạn tưởng rằng bạn chỉ có một mình hay sao? Lúc khổ bạn kêu than rằng: “Tôi khổ quá! Phật Bồ Tát ở đâu?” Bạn sai rồi! Phật Bồ Tát luôn dõi theo bạn!***”. Đối tượng của Phật Bồ Tát là chúng sanh, Phật Bồ Tát đến để độ chúng sanh. Chúng ta chưa được độ vì chúng ta chưa chịu quay đầu, chưa chân thật tiếp nhận. Nếu chúng ta quay đầu, chân thật tiếp nhận thì liền có người đến giúp chúng ta. Nhưng người đó không mang thân Phật mà có thể là người ăn mày, người xe ôm, người lái tắc xi hay có thể là một người bán hàng. Hòa Thượng nói: “***Bạn xem thường họ nhưng bạn không biết là mình đang xem thường Phật Bồ Tát!***”. Trong hoàn cảnh sống của chúng ta, một người làm việc tốt đẹp, làm việc lợi ích chúng sanh có thể là một vị Phật, một vị Bồ Tát. Chúng ta mắng nhiếc những người làm việc sai trái mà không biết rằng đó cũng có thể là một sự thị hiện. Chúng sanh mê mờ, không biết các Ngài thị hiện để giúp chúng ta hiểu rằng làm sai sẽ bị chế tài như vậy. Điều này chứng minh cho lời của nhà Phật: “***Cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu ở tâm ta***”.

Quý Thần thì ngược lại với Phật Bồ Tát, họ đều tự xưng cao hơn thực tế 5 - 7 bậc. Thí dụ họ tự xưng là “*Đức Ông*” vì đó là danh xưng cao nhất đối với họ. Nếu họ biết còn có danh xưng cao hơn thì họ cũng sẽ tự xưng cao hơn. Có một lần, có một người phụ nữ bị nhập, bà ấy đang buôn bán ngoài chợ thì bỏ chợ rồi đi bộ về miền Tây. Gia đình nháo nhào đi tìm để rước về. Hôm đó gia đình họ đưa bà ấy đến gặp tôi để nhờ giúp đỡ. Tôi hỏi họ là ai thì họ tự xưng là “*Đức Ông*”. Tôi nói: “*Đừng nói dối! Nói thật đi! Nói dối là một trong bốn trọng tội của nhà Phật*”, nhưng họ không chịu nói thật. Tôi tiếp tục nhắc đi nhắc lại đến lần thứ ba: “*Nói thật đi! Nói thật may ra còn được cúng! Càng nói dối thì càng tạo tội*”. Lúc đó, người nhập nói: “*Con là con của mẹ con. Ngày xưa mẹ con bỏ con*”. Trong nhân gian, chúng ta gặp rất nhiều những câu chuyện như vậy. Tôi nói câu chuyện này để mọi người biết nên làm thế nào, nên dùng

tâm cảnh gì để đối mặt với quỷ thần. Khi chúng ta gặp người tự xưng là Phật Bồ Tát thì chúng ta biết phải dùng tâm cảnh gì để đối đãi.

Hòa Thượng nói: **“Kính thần nhưng không gần thần”**. Câu này Hòa Thượng nói lại lời của Khổng Lão Phu Tử: **“Kính quỷ thần nhi viễn chi”**, kính thần nhưng không gần Thần. Khi chúng ta gặp người tự xưng là Phật Bồ Tát, chúng ta cũng kính trọng nhưng không gần gũi họ. Tất cả chúng sanh đều có khả năng thành Phật, hiện tại họ là chúng sanh nhưng tương lai gần hoặc tương lai xa họ cũng thành Phật. Chúng ta kính trọng họ nhưng không gần họ vì hiện tại họ vẫn là chúng sanh mê muội, nếu chúng ta gần họ thì chúng ta sẽ bị họ làm cho mê muội.

Hòa Thượng nói: **“Tôi thường khuyên các đồng tu học Phật phải có trí tuệ, đầu óc phải bình lặng. Chúng ta không thể bị người khác lừa gạt, càng không thể bị quỷ thần làm cho mê muội! Nếu bạn bị quỷ thần làm cho mê muội thì bạn học Phật đã sai rồi”**.

Chúng ta quy y Phật, Pháp, Tăng. Quy y Phật là giác mà không mê. Quy y Pháp là chánh mà không tà. Quy y Tăng là tịnh mà không nhiễm. Quỷ thần thường hay hứa hẹn sẽ giúp ta điều này, giúp ta điều kia nhưng Phật Bồ Tát không hứa hẹn. Bạn làm đúng nguyên lý nguyên tắc mà Phật dạy thì bạn sẽ đạt được kết quả tốt, bạn không làm đúng nguyên lý nguyên tắc mà Phật dạy thì không thể có kết quả tốt, ngay đến Phật Bồ Tát cũng không thể ban cho bạn. Phật đã nói rất rõ: **Muốn có tiền tài thì phải bỏ thí tiền tài. Muốn thông minh trí tuệ thì phải bỏ thí pháp. Muốn khỏe mạnh sống lâu thì phải bỏ thí vô úy, đem những điều an lành đến cho người khác.** Thích Ca Mâu Ni Phật sinh ra ở thành Ca Tỳ La Vệ trong thân phận Thái tử Tất Đạt Đa. Ngài có vợ đẹp con khôn nhưng Ngài đã rời bỏ tất cả để đi cầu đạo. Ngài cũng phải khổ hạnh tu hành mới chứng quả thành Phật, chứ không phải là Phật từ trên trời rơi xuống. Phật giáo là thân giáo, đều phải tự nỗ lực tu hành. Quỷ thần thì hứa hẹn rất nhiều vì con người lười biếng, không thích tu, muốn tự nhiên có được. Nhiều người thích **“vô công thọ lộc”**, không có công nhưng muốn nhận lộc. **“Vô công thọ lộc”** là họa hay là phước? Chắc chắn đây là họa chứ không phải là phước.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đều nghe qua rất nhiều về những sự việc của quỷ thần trong và ngoài nước. Chúng ta từ ngay trong những tin này để ta chứng thực, ta biết được có sáu cõi luân hồi”**. Ta tin rằng có sáu cõi luân hồi, người chết rồi không phải là hết, vậy thì người sống không được tùy tiện làm những việc sai trái, bất thiện. Nếu làm những việc sai trái, bất thiện thì chắc chắn phải đi vào những cõi ác, cõi xấu.

Hòa Thượng dạy chúng ta: **“Chúng ta nên có thái độ như thế nào đối với quỷ thần? Khổng Lão Phu Tử đã nói: “Kính quỷ thần nhi viễn chi”. Chúng ta kính trọng quỷ thần nhưng không gần gũi họ. Thái độ này rất chuẩn xác. Quỷ thần cũng là chúng sanh trong sáu cõi. Chúng sanh trong sáu cõi**

tương lai cũng sẽ là những vị Phật". "Tương lai" có thể là tương lai rất rất xa, nhưng cũng có thể là tương lai gần. Nếu họ tu tập tốt thì họ sẽ thành Phật trong tương lai gần, nếu không tu tập tốt thì họ sẽ thành Phật trong tương lai rất xa.

Hòa Thượng nói: "***Quý thân cũng là một loại chúng sanh, đã là chúng sanh thì đều có Phật tính. Tương lai họ sẽ là những vị Phật, chúng ta tôn kính họ, thậm chí cúng dường họ. Nhưng làm sao có thể viễn ly, không gần gũi họ? Đối với những việc bất thiện của họ, chúng ta không tán thán, không tùy hỷ, không làm theo mà phải tránh xa. Đối với thiện hạnh của họ, đối với những việc tốt mà họ làm lợi ích cho chúng sanh thì chúng ta tán thán. Chúng ta phải hiểu đạo lý này!***".

Làm thế nào để chúng ta nhận biết được họ đang làm thiện hay đang làm ác? Thí dụ khi chúng ta đang niệm Phật, lay Phật tinh tấn mà họ lại dẫn chúng ta đi làm từ thiện, không niệm Phật, không lay Phật nữa thì đây rõ ràng là họ muốn chúng ta làm sai phương hướng, sai mục đích của chúng ta. Điều này rất vi tế! Họ sẽ không làm cho chúng ta sai khác hoàn toàn mà họ chỉ làm cho chúng ta chệch hướng đi. Tâm nguyện của chúng ta là một đời này vãng sanh thì họ làm cho chúng ta không thể vãng sanh mà chỉ có thể tu tích phước báu nhân thiên.

Tốt nhất là chúng ta không rời pháp! Ngày ngày chúng ta được học từng bài của Hòa Thượng thì sẽ có một cái thấy thông suốt để chúng ta không hiểu lầm. Có những người ngày ngày học Phật nhưng không hiểu đúng nên một thời gian thì bị huyễn lầm. Nhiều người nghe nói tu pháp này không già không bệnh, tu pháp kia chuyển được tế bào gốc cũng không già không bệnh thì họ liền chạy theo ngay. Có người còn đến mời tôi: "***Thầy luyện pháp này thì nhanh thành tựu lắm vì tâm Thầy thanh tịnh***". Pháp nào cũng cần tâm thanh tịnh, vậy tại sao chúng ta không dùng tâm thanh tịnh niệm Phật để vãng sanh thành Phật? Chúng ta rất dễ bị lừa! Nếu dùng tâm thanh tịnh để chuyển đổi tế bào gốc thì tế bào phàm phu vẫn là tế bào phàm phu. Có ai chuyển đổi tế bào mà có thể ngồi đó để vượt râu, sống đến 150 tuổi không? Không! Nhỏ như thân ta cũng nằm trong định luật Sinh – Lão – Bệnh – Tử, lớn như vũ trụ cũng ở trong định luật Thành – Trụ - Hoại – Không.

Hòa Thượng nhắc lại: "***Có quý thân cũng giúp người, có quý thân cũng hại người. Cho nên Khổng Lão Phu Tử dạy chúng ta: "Kính quý thân nhi viễn chi" là có đạo lý***". Người thế gian khi gặp việc khó thì thường đi cầu Thần, cầu Quý chứ không tuân theo giáo huấn của Phật Bồ Tát. Chúng ta phải biết: Chúng ta đang gặp điều không may mắn là do chúng ta khuyết đức, đức bị tổn hại. Vậy thì chúng ta phải tích cực tích công bồi đức. Đối với Cha Mẹ hai bên, chúng ta phải hiếu thảo. Chúng ta phải kính trọng trường bối.

Tổ Sư Ấn Quang cũng đã dạy: "***Đốn luân tận phận***", dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta xem mình đã dốc hết trách nhiệm trong vai trò của mình chưa! Nếu chúng ta

đã tận vai trò trách nhiệm rồi mà vẫn gặp những điều không may mắn thì đây là oan nghiệp của nhiều đời, vậy thì chúng ta phải tích cực tạo phước, tích cực làm thiện, tích cực làm lợi ích cho xã hội, lợi ích cho chúng sanh để phước báu được đong đầy. Khi phước báu đong đầy rồi thì những điều bất an sẽ tự rời đi. Cầu Thần, cầu Quỷ là sai, thậm chí nịnh Phật Bồ Tát cũng lại càng sai! Các Ngài không dạy chúng ta nịnh hót.

Trong cuốn “*Cảm Ứng Thiên*” của nhà Đạo nói: “**Nhà nào làm nhiều việc thiện ắt dư thừa việc vui. Nhà nào làm nhiều việc ác ắt dư thừa việc xấu**”. Chúng ta đang dư thừa việc xấu hay dư thừa việc vui thì chúng ta tự nhận biết. Nhân quả thông ba đời. Chúng ta làm nhiều việc thiện, nhưng có thể đời trước chúng ta chưa làm việc thiện, vậy thì đời này phải tích cực tích công bồi đức.

Người xưa đã dạy: “**Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước**”. Nếu người phước mà đến ở đất không phước thì đất đó sẽ tự sinh ra phước. Đạo lý này cần có thời gian để chúng ta chiêm nghiệm. Ở tuổi này, tôi đã trải qua hơn 50 năm cuộc đời rồi nên tôi chiêm nghiệm rất sâu sắc. Tôi tin theo lời Hòa Thượng dạy. Tôi làm một thời gian thì càng làm càng thấy càng hay, càng làm thì càng nhận ra đạo lý, rõ ràng “**đất phước chỉ dành cho người phước**”. Chúng ta cứ tích cực tích công bồi đức thì sẽ giải quyết được tất cả mọi vấn đề khó khăn trong cuộc sống. Điều này không có nghĩa là chúng ta chỉ chăm chăm làm việc tích phước. Điều quan trọng là khi ta làm bất cứ việc gì thì việc đó phải mang lại lợi ích cho chúng sanh, còn tâm ta thì “**một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng**”, một đời này mong được về với Phật.

Hòa Thượng dạy: “**Kính quý thần nhi viễn chi**”. **Chúng ta cung kính quý thần nhưng nhất định không nghe theo lời của họ. Các vị nhất định phải có trí tuệ, không tin vào những lời của quý thần!**”. “Viễn” nghĩa là không nghe theo lời của quý thần.

Trước đây có người khoe với tôi họ là “*Phật tử*”. Tôi nói: “**Có phải là Phật tử không hay là ma tử? Phật tử thì phải tuyệt đối tin lời của Phật. Nếu không tin theo lời Phật, tin theo lời ma thì không phải là Phật tử!**”. Phật dạy họ không nghe nhưng ma nói thì họ nghe. Họ là ma tử chứ không phải là Phật tử.

Hòa Thượng từ bi dặn chúng ta: “**Cho dù có những việc quý thần nói ra rất chuẩn xác nhưng các bạn phải nên biết họ là quý thần, không phải là Phật Bồ Tát. Chúng ta là người chân thật học Phật thì tuyệt đối không nên kết giao với họ. Khổng Lão Phu Tử nói: “Kính quý thần nhi viễn chi”, không nên qua lại, không nên kết giao với quý thần**”. Phật Bồ Tát đã xa lìa hết thấy những tập khí, không còn “*tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn*”, nhưng quý thần vẫn còn nguyên những tập khí này.

Có một số đồng tu ngày ngày qua lại với quý thần, thậm chí cứ khi có việc thì họ gieo quẻ. Chúng ta hiểu rằng sống ở thế gian này tất cả đều nhờ phước. Ta biết được điều này rồi thì ngày ngày tích công

bồi đức, tận trách nhiệm, tận bổn phận. Đối với những người có ơn với chúng ta, Cha Mẹ, trường bói, cấp trên thì chúng ta ngày ngày tận hiếu. Đó chính là tích công bồi đức. Có người nói: “*Con đang ở nơi đất khô cần toàn sỏi đá*”, nhưng người phước thì ở đất phước, cho dù đất đó không có phước thì nó cũng sẽ tự sinh phước.

Những người làm ăn lương thiện, tuân thủ theo đúng pháp luật cũng là làm phước. Gần đây có rất nhiều người giàu có, nhưng cuối cùng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Họ từng có rất nhiều tiền, tưởng chừng như không bao giờ hết tiền. Chỉ cách đây vài tháng, khi giá cổ phiếu lên thì họ có thể có thêm cả ngàn tỉ. Họ làm sai cho nên bị tởn phước. Từ xưa đến nay, Ông Bà ta đã dạy: “***Phước là chủ đạo, phước là định mệnh***”. Người xưa dạy: “***Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định***”, một bữa ăn một ngụm nước cũng là tiền định. “*Tiền định*” không phải là ông trời định mà là phước báu của chính mình.

Tôi cũng nhiều lần suýt chết nhưng không chết vì nhờ phước. Năm 2019, khi tôi tham gia pháp hội vía Phật A Di Đà ở miền Tây, có vị Thầy nói: “*Thầy ơi, Thầy có thể bị chết đấy! Thầy ở lại đây để tôi dẫn Thầy đi giải kiếp nạn này!*”. Tôi nói: “*Tôi biết mà, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!*”. Tôi biết rằng mình đang không được tốt cho nên tôi phải toàn tâm toàn lực giúp người khác, phải tranh thủ thời gian còn lại để giúp người. Vài tháng sau, vị Thầy đó hỏi lại: “*Thầy có sao không vậy?*”. Tôi nói: “*Tôi vẫn bình thường*”. Vài tháng sau, vị Thầy đó lại gọi điện hỏi tình hình sức khỏe của tôi rồi mời tôi về giảng nhưng đang trong giai đoạn dịch bệnh Covid nên tôi không đi. Chúng ta sống nhờ phước! Năm 2015, bác sĩ nhìn tôi với ánh mắt thương hại và cũng nói tôi khó mà vượt qua.

Có một thầy địa lý đến nói với một cô là: “*Nhà cô dùng màu gạch này không tốt, phải thay gạch màu khác!*”. Khi cô ấy hỏi tôi thì tôi nói: “*Cô nên mang tiền định sửa lại gạch đó để phóng sanh, đi làm từ thiện. Nếu cô thay gạch mới thì tốn tiền, mất thời gian, còn thêm phiền não!*”. Ở tuổi này, tôi cũng chiêm nghiệm ra rằng: “*Người sống ở thế gian này đều nhờ phước!*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!